

Arrest

nr. 253 447 van 26 april 2021
in de zaak RvV x / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
 Rue Jules Cerexhe 82
 4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 mei 2019 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 februari 2020 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 oktober 2020 (RvV 8 oktober 2020, nr. 242 020).

1.3. Verzoekers dienden op 4 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 8 december 2020 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.(…)-B.(…)

voornaam : R.(…) S.(…) N.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : S.(…) + 3 kinderen : A.(…)-B.(…) M.(…) R.(…) S.(…) ((…)), A.(…)-B.(…) N.(…)

R.(…) S.(…) ((…)) en A.(…)-B.(…) M.(…) R.(…) S.(…) ((…))

voornaam : H.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/10/2020 werd

door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

Ten aanzien van derde verzoeker:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.(...)-B.(...)

voornaam : A.(...) R.(...) S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"VOOR ZOVER DAT:

OVERWEGENDE dat de aanvragers een aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen hebben ingediend die nog steeds in behandeling is.

OVERWEGENDE dat de verzoekers tot staving van hun verzoek een beroep hebben gedaan op :

"Mrs. S.(...) lijdt aan ernstige gezondheidsproblemen omdat ze psychisch en psychiatrisch zeer kwetsbaar is.

De aanvrager staat sinds 07.08.2019 in België onder psychiatrische zorg vanwege een ernstige depressie die reageert op een posttraumatisch syndroom.

Ondanks het feit dat mevrouw S.(...) al enkele maanden in België wordt gevolgd, heeft ze moeite om haar geestelijke gezondheidstoestand te verbeteren.

De aanvrager legt een standaard medisch attest voor waarin dokter A. C., een psychiater, uit dat mevrouw S.(...) absoluut een regelmatige opvolging nodig heeft, anders bestaat er een risico op anxio-depressieve decompensatie en de overgang naar zelfkrimping (Bewijsstuk nr. 7).

Bovendien moet mevrouw B.(...) een zware medicatiebehandeling volgen om te proberen haar gezondheidstoestand te stabiliseren, aangezien ze elke dag 4 verschillende medicijnen neemt. Voortdurende controle en adequate en passende behandeling zal op de lange termijn absoluut noodzakelijk zijn, anders bestaat het risico dat ze zich uit de voeten maakt en zichzelf schade berokkent. Daarnaast lijdt de jonge moslim, geboren op 08.07.2012, ook aan bepaalde psychologische trauma's die momenteel leiden tot blaaszwakte, encopresis en nachtmerries (spel nr. 8).

Dokter B.(...), een kinderarts, legt uit dat de behandeling enkele maanden nodig zal zijn en dat de beoordeling nog steeds aan de gang is.

Dit jonge kind van 8 jaar heeft grote moeilijkheden in zijn dagelijks leven door wat hij in het verleden heeft meegemaakt, met name in Irak en na zijn asielreis.

De aanvragers hebben traumatische gebeurtenissen in IRAQ meegemaakt en hun gezondheidstoestand zal zich helaas niet gunstig kunnen ontwikkelen zolang hun situatie niet is gestabiliseerd. Door zich een mogelijke terugkeer naar IRAQ voor te stellen, worden de moeilijkheden die de aanvragers ondervinden nog verergerd.

Als gevolg van al deze factoren hebben mevrouw S.(...) en haar zoon Moslim inderdaad te maken met ernstige psychiatrische en psychologische problemen. Ze moeten absoluut regelmatig worden opgevolgd, maar hebben ook baat bij een voortdurend aangepaste behandeling. »

DAT artikel 3 van de EVRM betrekking heeft op één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en, in absolute termen, de marteling en de onmenselijke en mensonterende behandelingen verbiedt, welke ook de omstandigheden zijn en de daden van het slachtoffer (constante rechtspraak: zie bijvoorbeeld Hof RVM van 21.06.2011 (NSS/BELGIË en GRIEKENLAND, § 218).

DAT de aangevochten beslissing slechts kan tussenkomen in uitzonderlijke gevallen.

DAT inderdaad, artikel 7 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 19.01.2012, geen enkele verplichting oplegt.

DAT de wet van 15.12.1980 slechts in welbepaalde gevallen toelaat aan de tegenpartij om een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren.

Dat het Europese Hof van de Rechten van de Mens stelt dat:

« (...) het Hof aandringt op het feit dat rekening houdend met het belang dat het hecht aan artikel 3 en de onomkeerbare aard van het nadeel, dat van aard is om veroorzaakt te kunnen worden in geval van realisatie van het risico op een slechte behandeling, het toekomt aan de nationale Autoriteiten om zich net zo streng als mogelijk te tonen en over te gaan tot een aandachtig onderzoek van de grief gesteund op artikel 3 zonder hetwelk het beroep zijn doeltreffendheid verliest (NSS, voormeld, § 388, voormeld, § 121). Een dergelijk onderzoek dient toe te laten om elke twijfel weg te werken, hoe gewettigd ook, met betrekking tot het ongegrond karakter van de verzoeken tot bescherming, en dit, welke ook de omvang is van de bevoegdheden van de autoriteit die met de controle is belast. (...) Hof RVM, 02.10.2012, SINGH / BELGIE, § 103) en dat: "(...) de effectiviteit van een beroep in de zin van artikel 13 vereist verplicht een aandachtige controle door een nationale Autoriteit.

(CHAMAIEV en anderen/GEORGIE en RUSLAND, n° 36378/09, 448, EHRM 2005-III), Een doorgedreven afhankelijk onderzoek van alle grieven waarvan er redenen bestaan om te geloven in een risico tot behandelingen die in tegenstrijd zijn met het artikel 3 (JABARI, voormeld, § 50) evenals een bijzondere spoed (BATI en anderen/TURKIJE? NR 33097/96 EN 578300, § 136 EHRM 2004-IV (uittreksels)); het vereist eveneens dat de betrokkenen beschikken over een opschortend verhaal van rechtswege CANDA/BELGIE, n° 51564/99, §81-83, EHRM 2002-I ; GEBREMEDHIM, voormeld, §66 en NSS/BELGIE en GRIEKENLAND, voormeld, §290 à 293. (...) » (EHRM, 02.02.2012, I.M/FRANKRIJK, §134).

DAT bijgevolg, rekening houdend met de eisen (hiervoor vermeld) die voortvloeien uit de naleving van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de verwerende partij niet gemachtigd was, zonder deze beschikkingen te miskennen, om aan de verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen van de aanzegging van de beslissing.

DAT het in tegendeel toekomt aan de verwerende partij om zich te onthouden van het aannemen van een verwijderingsmaatregel zolang niet definitief zal zijn gewezen met betrekking tot het beroep ingediend tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van het statuut van de subsidiaire bescherming, beslissing aangenomen op 18.12.2014 en dezelfde dag aangezegd.

DAT bijgevolg, de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het EVRM miskent in het recht voor de verzoeker om te genieten van een effectief beroep overeenkomstig de Rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens waarvan sprake hiervoor dat ondermeer het van rechtswege opschortend beroep waarborgt en een onafhankelijk en doorgedreven onderzoek van alle grieven volgens dewelke redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling in tegenstrijd met het artikel 3 van het EVRM

DAT bovendien, de verwerende partij het in het middel geformuleerde principe miskend heeft gezien de aangevochten beslissing, minstens, onvoldoende en inadequaat blijkt te zijn, het bevel om het

grondgebied te verlaten werd genomen ten gevolge van een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en de weigering van de subsidiaire bescherming, die werd genomen door het Commissariaat Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 21.12.2015 niet kan volstaan om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen.

Dat een van rechtswege gerechtvaardigd beroep nog steeds hangend is voor de gevatte Raad.

Dat de onredelijke houding van de verwerende partij dient te worden vermeld.

Door aldus te handelen, de verwerende partij eveneens de inhoud heeft miskend van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de verplichting tot formele motivering van de administratieve daden die haar oplegt om rekening te houden met alle elementen terzake, quod non terzake.

DAT bijgevolg, de verwerende partij de aangevochten beslissing onvoldoende en ondoeltreffend gemotiveerd heeft;

DAT deze manier van handelen eveneens getuigd van het feit dat niet werd overgegaan tot een volledig en minutieus onderzoek terzake waardoor aldus het principe van een goede rechtsbedeling, waarvan sprake in dit middel, werd miskend.

DAT het bijgevolg past om recht te doen op het hieronder weergegeven beschikkend gedeelte”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Het door verzoekers geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 15 mei 2019 verzoeken om internationale bescherming indienden die aanleiding gaven tot weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en tot weigeringsarresten van de Raad, die dateren van 8 oktober 2020 (zie punt 1.2.). Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekers.

In hun middel betwisten, noch weerleggen verzoekers de pertinente vaststelling dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers wijzen in hun middel op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die zij op 4 december 2020 hebben ingediend. In hun middel citeren zij een uittreksel uit deze aanvraag. Het administratief dossier bevat echter een synthesesnota van 8 december 2020 waaruit blijkt dat met deze medische regularisatie-aanvraag wel degelijk rekening werd gehouden en waarin wordt gesteld dat de psychische problemen van tweede verzoekster geen beletsel vormen om te reizen. Terloops merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 16 december 2020 niet-ontvankelijk werd verklaard.

2.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoekers maken evenwel op geen enkele manier aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegeven omstandigheden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afleveren. Van het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter gaat immers geen schorsende werking uit. Bovendien maken verzoekers in hun middel geenszins concreet aannemelijk dat hun eventuele verwijdering naar Irak een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar rechtspraak van het EHRM volstaat op dit punt niet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Aangezien de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

2.7. Tenslotte mist het betoog van verzoekers, dat hun beroep tegen de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal betreffende hun verzoeken om internationale bescherming nog hangende zou zijn, elke grondslag aangezien deze beroepen werden behandeld door de Raad (zie punt 1.2.).

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN